

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K. – N.**, zastoupeného Mgr. Pavlou Rajmanovou, advokátkou se sídlem Tř. Čs. Armády 300, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2008, č. j. 28 Az 29/2008 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Pavly Rajmanové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2008, č. j. OAM-1339/VL-10-K01-2006, e. č. V056246, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochranu pro nesplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové shora uvedeným rozsudkem zamítl v té části, ve které stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12 a § 13 zákona o azylu, v ostatním rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl nyní projednávanou kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost proti té části rozsudku krajského soudu, kterou byla stěžovatelova žaloba zamítnuta, ostatní výroky rozsudku stěžovatel nenapadá. Důvody kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v okolnostech spadajících do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že žalovaný nepostupoval při zjišťování skutkových okolností případu v souladu se zákonem.

[4] Stěžovatel se ztotožňuje se skutkovým zjištěním krajského soudu, že země jeho původu Demokratická republika Kongo (dále též „DRK“) není bezpečnou zemí a může zde docházet k pronásledování osob z azylově relevantních důvodů. Z azylového příběhu stěžovatele přitom vyplývá, že stěžovatel oprávněně uplatnil důvody spadající pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určitému etniku, když odkázal na různý etnický původ svých rodičů a zejména zdůraznil etnickou příslušnost své matky.

[5] Na rozdíl od žalovaného i krajského soudu se stěžovatel domnívá, že jeho azylový příběh je zcela věrohodný. Rozpory panující v jednotlivých, s časovým odstupem zaznamenaných, výpovědích stěžovatele, které se projevily v místních a časových nesrovnalostech azylového příběhu stěžovatele, nejsou rozpory skutečnými, nýbrž je třeba hodnotit je jako postupné upřesňování a doplňování jeho výpovědi. Pokud je v jednotlivých výpovědích spatřován rozpor, stěžovatel poukazuje na následující faktory, které ovlivnily kvalitu jeho výpovědi a její zaznamenání: 1. subjektivní stav stěžovatele – stěžovatel se v době konání pohovorů nacházel pod značným psychickým tlakem, jehož následkem mohl popis některých událostí stěžovatelem vyznít zkresleně či jinak, než jak stěžovatel ve skutečnosti mínil, 2. tlumočení stěžovatelovy výpovědi, 3. nejednoznačnost kladených otázek.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že spatřované rozpory jeho výpovědi mají logické vysvětlení a krajský soud proto postup žalovaného nehodnotil správně. Domnívá se proto, že splňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel rovněž požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v napadeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na stanovisku o nevěrohodnosti azylového příběhu stěžovatele, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout. Povinností žadatele o azyl je uvést úplně a pravdivě všechny skutečnosti, kterými odůvodňuje svoji žádost.

Nevěrohodné skutečnosti žalovaný nemohl hodnotit jako důvodné pro udělení azylu. Námitky týkající se tlumočení, špatného psychického stavu stěžovatele či nejednoznačnost kladených otázek považuje žalovaný za účelové, stěžovatel je v řízení před správním orgánem nenamítal. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Skutečnost, že stěžovatel pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, nestačí sama o sobě k učinění závěru o existenci odůvodněných obav z pronásledování ve smyslu zákona o azylu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63).

[9] Žalovaný má za to, že postupoval při zjišťování stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu se zákonem. Námitky stěžovatele považuje za nedůvodné a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. K žádosti o přiznání odkladného účinku

[10] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se samostatně nezabýval, jelikož tento plyne automaticky již z ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

V. Přijatelnost kasační stížnosti [§ 104a s. ř. s.]

[11] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se prakticky může jednat mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně nebo vůbec řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu bylo i v daném případě, neboť část stěžovatelem uplatněných důvodů kasační stížnosti, konkrétně zkoumání věrohodnosti výpovědi, vliv psychického stavu žadatele o azyl na věrohodnost výpovědi a nejednoznačnosti otázek kladených v průběhu řízení před správním orgánem, nebyla dosud komplexně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[12] Za této situace již není rozhodné, že k námitce týkající se tlumočení stěžovatelovy výpovědi (v rámci řízení před krajským soudem stěžovatel uvedl, že *jen tlumočnick ví, co překládá, a proto jakékoli zjištěné nesrovnalosti musí jít k tíži tlumočení*) existuje již ustálená judikatura zdejšího soudu (rozsudek ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 91/2008, in: www.nssoud.cz). Důvodem přijatelnosti totiž může být i jen jediná uplatněná námitka, která nemá svůj odraz v judikatuře, a na jejím základě je soud povinen meritorně rozhodnout o celém obsahu kasační stížnosti, tj. o všech uplatněných námitkách.

VI. Relevantní informace plynoucí ze spisového materiálu

[13] Stěžovatel podal dne 29. 11. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že DRK opustil dne 6. 11. 2006, a sice z důvodů perzekuce, diskriminace, únosu, ohrožení ze strany národní armády i rebelů, mučení a využití jeho osoby k otrocké práci ve zlatých dolech. Celkem vedl žalovaný se stěžovatelem tři pohovory (19. 1. 2007, 12. 6. 2007 a 16. 1.

2008). Obsah těchto pohovorů je zachycen v napadeném rozhodnutí žalovaného, ve kterém jsou pak následně popsány rozpory, které žalovaný ve výpovědích stěžovatele shledal. V průběhu těchto výpovědí se stěžovatel ve svém azylovém příběhu držel toho, že pochází z kmene Hema, ale jeho matka byla z kmene Hutu, že byl ve své zemi původu celkem třikrát unesen a nucen k nedobrovolným pracím. Nicméně při popisování míst únosu, místa stěžovatelovy obchodní aktivity, útěků ze zajetí a přesunů mezi jednotlivými místy v zemi původu stěžovatele a rovněž při popisu následného způsobu vycestování do České republiky se výpovědi liší. Jedná se zejména o rozpory týkající se stěžovatelem uváděných míst, na kterých se zdržoval, a významné nesrovnalosti v časových údajích.

[14] Žalovaný při posuzování stěžovatelovy žádosti vycházel z materiálů a informací, které popisují politickou a ekonomickou situaci v DRK: zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v DRK ze dne 6. 3. 2007 za rok 2006, zpráva Ministerstva zahraničí USA ze dne 11. 3. 2008 za rok 2007, zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie o DRK z dubna 2005, května a července 2007, Směrnice pro posuzování žádostí o azyl Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2006, Výroční zpráva Human Rights Watch z ledna 2006 a ledna 2008, Informace UNHCR „Nakládání s odmítnutými žadateli o azyl“ ze dne 19. 4. 2006, zpráva Dánské imigrační služby a Norského Centra informací o zemích původu - „Stav lidských práv DRK“ z března 2007, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 11. 5. 2007, č. j. 112267/2007-LP, a ze dne 3. 4. 2003, č. j. 111140/2006-LP. Dále si žalovaný opatřil zprávu Rady bezpečnosti OSN „Zvláštní zpráva o událostech v Ituri, leden 2002 – prosinec 2003“ ze dne 16. 7. 2004 a zpráva Rady bezpečnosti OSN „Dvacátá čtvrtá zpráva generálního tajemníka o Misi OSN v DRK“ ze dne 14. 11. 2007. Stěžovatel se s uvedenými informacemi seznámil dne 16. 1. 2008 a 25. 7. 2008.

VII. Posouzení případu Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud, poté co zjistil, že kasační stížnost je přípustná a přijatelná, přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel nezpochybnil existenci rozporů ve svých výpovědích před správním orgánem, namítá však, že tyto rozpory je třeba hodnotit jako postupné upřesňování a doplňování jeho výpovědi. Výpověď stěžovatele představuje v posuzovaném případě jediný důkazní prostředek, a proto se klíčovým faktorem stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k tvrzeným událostem skutečně došlo tak, jak stěžovatel ve výpovědích uvedl (viz také rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, www.nssoud.cz).

[17] K otázce věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz, uvedl, že „(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. V rozsudku ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, www.nssoud.cz, pak uvedl, že „(p)okud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné

nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet“.

[18] Nejvyšší správní soud se tedy při přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu zaměřil na to, zda výpovědi stěžovatele skutečně vykazují takové rozpory, pro které lze mít důvodně za to, že azylový příběh stěžovatele nemůže být odrazem skutečných událostí. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že se musí jednat o nesrovnalosti podstatného charakteru, které vybočují z linie azylového případu, případně mu odporují. Podstatné hodnotící kritérium věrohodnosti výpovědi spočívá dále v tom, zda stěžovatelem uvedené události zapadají do rámce informací o zemi původu stěžovatele v relevantním časovém období.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl po důkladném zvážení všech skutečností tvrzených stěžovatelem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v jednotlivých výpovědích, za současného porovnání těchto tvrzení s informacemi, které žalovaný o DRP shromáždil, že závěr o nevěrohodnosti stěžovatelovy výpovědi je důvodný. Azylový příběh stěžovatele není možné označit za konzistentní z důvodu rozporů, které uvedl již žalovaný ve svém rozhodnutí, a které rovněž potvrdil krajský soud v napadeném rozsudku. Jedná se o zejména o rozpory týkající se místa únosu, místa podnikání, časové nesrovnalosti ohledně přesunů stěžovatele mezi městem Goma a obcí Bavi. Z důvodů, které žalovaný podrobně zachytil ve svém rozhodnutí, lze uvést např. následující:

a) Stěžovatel nejprve tvrdil, že v roce 2004 mu vládní vojáci vyhrožovali a vymáhali na něm výpalné, v navazující výpovědi však již uváděl, že ho vojáci několikrát zatkli a vyslýchali, toto tvrzení však na upozornění žalovaného upravil a tvrdil, že nebyl sice vyslýchán, ale zatčen byl několikrát. V roce 2005 vojáci stěžovatele unesli, aby pracoval v dolech na zlato, nicméně popis tohoto únosu se ve výpovědích stěžovatele odlišuje. Nejprve tvrdil, že byl unesen z obce Bavi, v posledním pohovoru však tvrdil, že byl unesen z města Bunia. Stěžovatelem popisované okolnosti týkající se jeho útěku z tohoto zajetí se rovněž odlišují. Nejprve tvrdil, že po třech měsících jeho pobytu v dole zde pracovníci OSN prováděli kontrolu, a proto ho vojáci museli propustit, v následně provedeném pohovoru však již trval na svém útěku bez cizí pomoci.

b) Při popisování svých dalších únosů stěžovatel nejprve uváděl, že byl podruhé unesen rebely ze skupiny Hema v březnu 2006 z domu svého přítele a potřetí byl unesen rebely ze skupiny Lendu v září 2006. Ve výpovědi dne 16. 1. 2008 nicméně trval na opaku (nejprve ho unesli rebelové ze skupiny Lendu a poté ze skupiny Hema). K únosu ze září 2006 stěžovatel uvedl, že byl unesen ze svého domu v obci Bavi, ale předtím zmínil, že jeho dům byl trvale obsazen příslušníky vládního vojska.

c) V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatel uvedl, že v letech 1996-2006 žil v obci Bavi, nicméně v pohovoru zmínil, že studoval v Kinshase a do Bavi se odstěhoval až počátkem roku 2003 a v dalším pohovoru upřesnil, že v Kinshase studoval v letech 1998 - 2002 na univerzitě. V posledním pohovoru pak uvedl, že v Kinshase pobýval nejprve na přelomu let 1996 a 1997, poté se vrátil do Bavi a do Kinshasy znovu odešel v roce 2000 nebo 2001, studoval tam asi rok a půl a poté se počátkem roku 2003 opět vrátil do Bavi.

d) Jak vyplynulo ze zvláštní zprávy o událostech v Ituri (leden 2002 – prosinec 2003) Rady bezpečnosti OSN, od 6. 5. 2003 se město Buniu stalo místem zuřivých bojů mezi UPC (Union des Patriotes Congolais) a milicemi Lendu, které trvaly do 17. 5. 2003, kdy se podařilo MONUC (United Nations Organisation Mission in the Democratic Republic of

the Congo) zprostředkovat dohodu o zastavení palby. Boje měly za následek stovky obětí na životech mezi civilisty, systematické drancování budov a vypálení přibližně 1000 příbytků. Pokud tedy stěžovatel, jak tvrdí, v tomto městě skutečně žil či pracoval, tyto události by si vybavil měl.

[20] Nejvyšší správní soud se proto přiklonil k závěru žalovaného i krajského soudu o nevěrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu, neboť výše uvedené rozpory skutečně nelze označit za toliko drobné nesrovnalosti, které by bylo možné přičíst psychickému vypětí stěžovatele či výpadkům paměti z důvodu běhu času. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz, „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ (viz také např. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzovaném případě nevyvolal závěr o nevěrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu, s ohledem na obsah jeho výpovědí a informací získaných o zemi jeho původu, zásadní pochybnosti. Přestože z informací a zpráv zachycujících situaci v zemi původu stěžovatele je evidentní, že bezpečnostní situace v DRK, konkrétně v oblasti Ituri, odkud stěžovatel pochází, byla nestabilní a v letech 2002 až 2003 v oblasti města Bunia probíhaly etnické čistky (zejména etnických skupin Bira, Lendu a Nande, viz zvláštní zpráva o událostech v Ituri Rady bezpečnosti OSN, s. 16 bod 47), v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu představuje zásadní důkazní prostředek právě výpověď žadatele. V posuzovaném případě však výpověď stěžovatele v řízení před správním orgánem nedostala požadavku na konzistenci a nerozpornost.

[21] Stěžovatel tvrdí, že byl v době konání pohovorů pod značným psychickým tlakem, což mělo mít vliv na popis některých událostí, kterými ve své zemi původu prošel. Nejvyšší správní soud nepochybně, že vzpomínky na tyto nepříjemné události mohou při jejich opětovném vybavování u pohovorů v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v žadatelích vyvolávat psychicky složité stavy. Tento postup (tj. provádění pohovorů) je však pro účely posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nezbytný. Jak vyplývá ze spisového materiálu, pohovory byly se stěžovatelem konány vždy po několika měsících (19. 1. 2007, 12. 6. 2007 a 16. 1. 2008), což je možné považovat za dostatečně dlouhou dobu potřebnou ke zklidnění žadatele a k utřídění jeho myšlenek. Pokud tedy byla příčinou psychického tlaku, kterému byl stěžovatel v době konání pohovorů vystaven, kombinace pohovorů a nepříjemných vzpomínek, jež tyto pohovory vyvolávaly, nelze tuto námitku považovat za důvod k přehodnocení závěru o nevěrohodnosti stěžovatelovy výpovědi.

[22] Namítá-li stěžovatel bez další konkretizace nejednoznačnost otázek kladených ze strany žalovaného v průběhu pohovorů, může se Nejvyšší správní soud této otázce vyjádřit pouze v obecné rovině; stěžovatel tuto námitku blíže nerozvedl ani v žalobě. Pohovor představuje nejpodstatnější část řízení o mezinárodní ochraně, jeho hlavním účelem je zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Podle Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíka (dále jen „příručka“) by měl žadatel mj. poskytnout veškeré informace o sobě a svých minulých zkušenostech tak podrobně, jak je to nutné, aby

umožnil posuzovateli prokázat relevantní skutečnosti. Měl by být požádán o logické vysvětlení všech důvodů uplatněných na podporu své žádosti a měl by odpovědět na všechny položené otázky (bod 205, písm. a), odstavec (iii) příručky). Na druhé straně posuzovatel žádosti by měl mj. zajistit, aby žadatel prezentoval svůj případ co možná nejúplněji a s veškerými dostupnými důkazy a měl by posoudit důvěryhodnost žadatele a vyhodnotit důkazy, aby tak vyjasnil objektivní i subjektivní aspekty případu (bod 205 písm. b), odstavec (i) a (ii) příručky). Oběma stranám (žadateli i posuzovateli) by proto měl být dán dostatečný prostor k tomu, aby mohl být účel pohovoru naplněn, žalovaný by dále neměl používat otázky návodného či kapciózního charakteru. Přestože nelze tvrdit, že v průběhu pohovorů dochází vždy k bezchybné komunikaci mezi žadatelem a posuzovatelem žádosti, což může být přisuzováno i sociokulturním odlišnostem, vzdělání, prožitým traumatům apod., pokud byl žadateli poskytnut dostatečný prostor k vyjádření a žalovaný v případě pochybností o pravdivosti jednotlivých tvrzení, příp. jejich rozporů, na tuto skutečnost stěžovatele upozorňoval a poskytl mu další prostor k vyjádření či upřesnění nesrovnalostí ve výpovědi, takový postup netrpí vadami řízení, pro které by mělo být rozhodnutí žalovaného shledáno nezákonným. Proto ani tato námitka není pro závěr o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele relevantní.

[23] Konečně k námitce týkající se tlumočení stěžovatelovy výpovědi (v rámci řízení před krajským soudem stěžovatel uvedl, že *jen tlumočnick v í, co překládá, a proto jakékoli zjištěné nesrovnalosti musí jít k tíži tlumočení*), je třeba uvést, že podobnou námitkou se zdejší soud zabýval již v rozsudku ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 91/2008, ve kterém mj. uvedl, že *„ani podle názoru zdejšího soudu nemůže v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti stěžovatel účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a kdy ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí (...) konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně“*. To byl i případ stěžovatele; pohovory v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním byly na jeho žádost vedeny v jazyce francouzském, za přítomnosti kvalifikované tlumočnice francouzského jazyka. Proti osobě tlumočnicka či způsobu tlumočení nevzněl stěžovatel po celou dobu řízení žádnou připomínku a všechny protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vlastnoručně podepsal.

[24] Lze tak uzavřít, že stížnostní důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy naplněn nebyl, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl [§ 110 odst. 1 s. ř. s.].

[25] Stěžovateli byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Pavla Rajmanová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkony právní služby – písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé, a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu